

[Handelsministeren.]

også være enig med mig i, at det vil være umuligt i en lovgivning at formulere, hvornår en af de mange, mange tusinde varer, der drejer sig om, er blevet sådan omarbejdet eller oparbejdet, at der er tale om en ny vare. Det må givetvis overlades til den daglige, praktiske administration. Det kan ikke formuleres i enkeltheder i en lovtæst.

Hr. Ninn-Hansen stillede et spørgsmål til mig med hensyn til administrationen af prisstopafsnittet i loven. I forlængelse af det, jeg meddelte over for udvalget, kan jeg bekræfte, at der kan komme til at ske en forskelsbehandling. Hvis en prisforhøjelse, som er begrundet og i og for sig, hvis den var gennemført rettidigt, kunne have været lovmedholdelig, af mere eller mindre tilfældige årsager først bliver gennemført eller forsøgt gennemført efter ikrafttrædelsesdatoen, så kan der opstå en ulighed imellem et firma, som rettidigt har fået gennemført sin prisforhøjelse, og et firma, der af en eller anden grund er kommet et par dage for sent. Den forskelsbehandling er naturligvis, kan man sige, ikke særlig rimelig, men hvis vi skal gøre os håb om, at der ikke skal blive for mange smuthuller i en sådan lov, så er det desværre nødvendigt at opretholde en ret stram administrativ praksis på dette område. Jeg kan tilføje – sådan forstod jeg hr. Ninn-Hansens spørgsmål – at praksis i denne henseende vil svare til den praksis, der blev gennemført efter prisstoploven af 1974; der er altså ikke på dette område tale om nogen ny praksis eller om en strammere praksis. Da vi drøftede spørgsmålet i går i udvalget – i går aftes eller i nat, hvad vi nu skal kalde det – var jeg ikke klar over, hvorledes den administrative praksis havde været efter 1974-loven, men jeg har siden fået bekræftet, at der er tale om en uforandret videreførelse af den praksis, som den tidligere regerings lovgivning blev administreret efter.

Til hr. Voigt vil jeg gerne sige, at jeg føler mig en lille smule – jeg ved ikke, hvad jeg skal kalde det – generet over, at hr. Voigt mener, det er arrogante svar, der er afgivet over for udvalget, svar, som kun bestod af ja eller nej. Nu ved jeg af erfaring, at handelsministeriets embedsmænd jo ikke er arrogante, så det kan altså kun være den særlige udformning, som jeg har været med til at svarene har fået, der skulle have givet sig udslag i arrogance. Det plejer bestemt ikke, synes jeg da selv, at præge min optræden, slet ikke over for hr. Voigt, og

det ville jo også være fuldstændig ubegrundet, hvis det var således. Men jeg skal da for at illustrere det tage et par af de spørgsmål, der er stillet. De bliver jo senere offentliggjort, så her røber jeg ikke noget hemmeligt fra udvalgsarbejdet. Når det f. eks. i spørgsmål 21 hedder:

»Kan de forhøjelser, som kommunerne har varslet for renovation etc. til ikrafttrædelse 1. januar 1977, opretholdes?« Så synes jeg da, det er prisværdigt, at jeg nøjes med at svare nej. Punktum. Ja men hvorfor skulle jeg skrive en roman? Jeg er ikke engang sikker på, at hr. Voigt gad læse den, selv om den måske kunne være velskrevet.

Eller når det f. eks. i spørgsmål 22 – for nu at tage et tilfælde, hvor jeg kan svare ja – hedder:

»Er selvejende institutioner og lignende omfattet af lovforslaget?« Så svares der: »Ja«. Det er de simpelt hen, hvorfor skulle jeg dog skrive et længere stykke om det? Der ligger ikke spor arrogance i, at man prøver på at formulere sit svar klart og tydeligt og sådan, at enhver i hvert fald har mulighed for at forstå det.

Jeg skal naturligvis ikke blande mig i hr. Voigts interesse for min påklædning. Det er rigtigt, jeg skiftede sko i morges i forhold til dem, jeg havde på i går, men om de er mere socialistiske end dem, jeg havde på i går, det ved jeg ikke. Jeg tror ærligt talt ikke, de er det, for begge par er dansk producerede. Så vidt jeg ved, har vi ikke socialiseret skoindustrien i Danmark – og kommer næppe heller til det foreløbig.

Hr. Voigt taler om, at vi må jo fornemme tiden, og at fremskridtstropperne kommer nu – lidt optimistisk siger hr. Voigt: i stigende tal – men ganske karakteristisk: de kommer bagfra. Der er jeg enig. Sådan føler vi det også.

Når hr. Voigt, som jo var i sit lyriske hjørne, talte om den frosne jord, så er det sikkert et udtryk for hr. Voigts interesse for litteraturen. Der findes jo et gammelt dansk ordsprog om den frosne jord. Det ordsprog siger til en dyrerace, som dengang ernærede sig ved at stikke trynen i jorden og spise, hvad den nu kunne finde i jorden. Jeg tænker på svineracen. Ordsproget lyder: »Jorden er altid frossen for det dovne . . .«. Jeg skal undlade at bruge ordet for ikke at blive misforstået. Det er klart, det må man naturligvis acceptere, at der ligger en vis værdi i sådanne gamle ordsprog.